

Všichni společně

**proti
vládě!**

Generální stávkou proti vládě str. 4

Sběrný tábor pro bezdomovce str. 4

SOLIDARITÄT mit dem Kampf der unterdrückten Farbigen Nordameri
SOLIDARITÄT mit der Black Panther Partei
FREIHEIT für BONEY SHALE u. ANGELA DAVIS

[illegible]

Revoluční noviny str. 15

Demonstrace proti Jochovi

Arogance nové vlády se naplno projevila oznámením Nečase, že svým poradcem pro lidská práva jmenuje Romana Jocha. Tedy osobu, jež proslula svými rasistickými výroky o Romech a muslimech, odsuzováním feminismu, urážkami homosexuálů, sympatiemi k Pinochetovi, obhajobou mučení, zpochybňováním demokracie ap.

Nová iniciativa ProAlt se však s tímto nehorázným činem nehodlá smířit. V úterý 17. srpna na pražském Klárově uspořádala proti Jochovi protestní happening. A přestože se happening konal od 9:30 ráno – tedy v pracovní dobu, zúčastnilo se ho přes sto lidí. Účastníci se poté přesunuli před úřad vlády, kde sborově skandovali: „Chceme lidská práva, ne Romana Jocha!“ Organizátoři zároveň vyhlásili soutěž o nejlepší Jochův výrok. Vítězným prohlášením se stal citát „... jinými slovy, gentlemani mají právo nastolit pravicový autoritativní režim“. Začaly se rovněž vybírat podpisy do nové petice proti Jochovi.

Protestní akce rozzuřila k nepříčetnosti všechna pravicová média a rozpoutala o Jochovi celospolečenskou diskusi. A to se zatím Joch ještě ani poradcem nestal!

VÍTA LAMÁČ

Solidární akce se souzeným aktivistou

Ve dnech 17. 6. a 23. 6. 2010 proběhly před velvyslanectvím Japonska v Praze demonstrace za propuštění novozélandského aktivisty za práva zvířat Petera Bethuneho.

V lednu se po srážce s lodí harpunářů Shonan Maru 2 v mezinárodních vodách potopilo futuristické plavidlo aktivistů Ady Gil. Podle ochranné organizace Sea Shepherd Conservation Society nebyl incident dostatečně vyšetřen.

Pete Bethune o měsíc později pronikl na palubu Shonan Maru 2 a pokoušel se o zatčení kapitána velrybářů (které umož-

ňuje nejen novozélandská legislativa) a předání účtu na 3 mil. dolarů za zničenou loď Ady Gil.

Než se mu ale podařilo dostat ke kapitánovi lodi, byl posádkou zadržen a posléze předán japonským úřadům. Hrozilo mu až 15 let vězení. Nyní je Peter Bethune odsouzen na 2 roky s podmíněným odkladem na 5 let; před soudem vyjádřil lítost nad svým činem a řekl, že protesty proti japonským velrybářům pravděpodobně zastaví.

KAZIMÍR SVĚTÁCKÝ

Z domova:

Pan prezident se diví

Prezident „kupónovka“ Klaus se nedávno podivil nad tím, že se vláda rozhodla v rámci škrtnů snížit plat i jemu a pronesl tuto větu: „Já myslím, že různé škrty jsou v naší zemi v dané finanční situaci nezbytné. Pouze jsem se tak pousmál, že nejvíc ze všech 10,5 miliónu lidí se bude škrtnat u prezidenta. To je jistá zvláštnost a specifická, ale pro mě to není téma, o kterém bych jakýmkoli způsobem diskutoval.“

Klaus také upozornil, že úspory čekají i prezidentskou kancelář, i když podle jeho slov není „nějak rozhazovačná“. Prezidentovi chce vláda od ledna snížit o 5% jeho dosud nedaněný plat 196 600 Kč a následně ho zdanit 15% a také chce zdanit jeho měsíční náhrady ve výši 190 500 Kč. Plat mu tedy klesne z 387 100 na 322 750 Kč. Státním zaměstnancům se mají snížit platy o 10%, premiérovi a jeho

ministrům o necelých 7% čistého příjmu a poslanci o až 10% příjmů.

Klaus, který dosud neplatí jako prezident daně, se diví, že zrovna jeho plat bude o tolik nižší a porovnává svůj nestydatý plat s platy státních zaměstnanců, kteří ale daně do státní pokladny platí. No alespoň to pro něj není téma, na které by chtěl diskutovat, jen se tak pousmál. Ano, on se pousměje, na rozdíl od

obyčejných lidí, v jejichž reakci v souvislosti se snižováním jejich platů se pousmání asi neobjeví.

Myslím, že Klaus by se měl spíše divit nad tím, že není za rozsáhlé podvody a miliardové škody, vzniklé za kupónové privatizace, za které je z velké části spoluzodpovědný, zavřený.

Dle zákona má bývalý prezident nárok na 50 000 Kč měsíčně jako rentu a 50 000

Kč měsíčně jako náhrady. I tyto peníze se vláda rozhodla zdanit. Tak se sníží důchod bývalého prezidenta 100 000 Kč o 15 tisíc. Když vidím ta 2 čísla, možná by měl mít místo těch 100 000 Kč, 15 tis. měsíčně a i tak, kolik důchodců se může u nás pochlubit 15 tisícovým důchodem?

DANA HLADÍKOVÁ

Přidejte se k Ne základnám
www.nezakladnam.cz info@nezakladnam.cz

Generální stávka za ukončení bezhlavých škrťů a předčasné volby

Úterní odborářská demonstrace zřejmě nepovede k splnění deklarovaných požadavků a vládu nijak zvlášť neznepokojí. Přesto je nejslibnější událostí od sněmovních voleb.

Neuplynuly ani tři měsíce a vláda Petra Nečase a Miroslava Kalouska stihla vzbudit oprávněné obavy, že pod záminkou účelové nafukovaných obav z deficitu státního rozpočtu napáchá neúnosné množství nevratných škod. Jejich reformy jsou ve skutečnosti bezhlavým a bezkonceptním osekáváním státu, které neprospěje nikomu kromě úzké vrstvy sponzorů a členů vládních stran, a i jim vesměs jen krátkodobě.

Čeští občané svěřili stát do rukou jeho nepřátelům. Pokud by vládli celé čtyři roky a uskutečnili byt' jen polovinu ze svých plánů, může se stát, že ekologickou politiku, penzijní systém, zahraniční politiku, zdravotnictví, univerzity a vysokoškolské vzdělávání, veřejnoprávní média, systém péče o seniory, veřejnou dopravu, péči o lidská práva, soustavu práv zaměstnanců, systém zajištění nezaměstnaných a chudých lidí, ba i sám systém státní správy postihnou těžko napravitelné, anebo vyslovené – bez prolomení hranice vyvlastňování – nevratné škody.

Nekompetence, s níž se vláda pravicových dobrodruhů pouští do správy českých zemí, vyvolává otázku, zda mají občané možnost její působení ukončit dříve, nežli uplynou. V atmosféře pozvolného procitání občanů, že ve strachu z Paroubka stát svěřili do rukou škrťů a odborníků, jako jsou Pavel Drobil, Roman Joch či Radek John, se příští úterý koná první velké protivládní vystoupení veřejnosti, odborářská demonstrace.

Její předehrou je na jedné straně seriál vyslovování podpory, takže od chvíle,

co policisté svůj záměr demonstrovat vyslovili, neminuly snad tři dny, aby se k nim nepřipojily některé další profese státních zaměstnanců. Prahou tedy nakonec bude procházet výjimečně pestrá společnost, školníci, hasiči, soudní úředníci, vojáci, zdravotní sestry, lékaři, kuchařky, učitelé, dělníci i intelektuálové z ProAltu.

Na druhé straně Petr Nečas snad ani nemohl okázaleji dát najevo, jak málo ho názory odborů zajímají: „Má-li být střet, ať stojí za to, nechal se slyšet.“ To přání mu bude zapotřebí splnit. A jeho zpučnost je záhodno si hýčkat jako zvlášť cenného spojení.

Na rozdíl od minulých čtyř let, kdy vládla koalice Mirka Topolánka, nelze dost korigování vládní politiky očekávat od parlamentu. Sněmovní většina je monumentální a i když se zřejmě v rychlokvašených politických celcích, TOP 09 a Věcech veřejných, s časem začnou objevovat pukliny, je málo pravděpodobné, že by se během čtyř let mohla sněmovní většina šestatřiceti hlasů celkově sesout.

I kdyby ČSSD získala většinu v Senátu, ten není vybaven dostatkem pravomocí, aby mohl převážnou část nejhorších vládních plánů víc než jen zbrzdit. Zavedené občanské organizace, existenčně závislé na státní podpoře, jsou nyní vyděšené k smrti a žádnou koncepční práci směřující k předčasnému konci stávající vlády od nich čekat nelze. Odborářské hnutí je tedy zřejmě naší největší nadějí.

Na úterní demonstraci je přitom nutné pohlížet čistě jako na první krok. Vzhledem

k deklarovanému postoji vlády je už nyní jasné, že akce patrně nepřinese žádné bezprostřední účinky. Přesto je její smysl nezastupitelný. S postupem času a podobných veřejných manifestací svých postojů si jednotlivé odborové svazy a zaměstnanci jako celek začnou uvědomovat, že k splnění jejich požadavků vede cesta pouze skrze naplnění požadavku generálního: změny vlády.

Proto je tak důležité, že úterní akci vyslovuje podporu politická opozice, proto je tak důležité, že se jí bude účastnit ProAlt, který je jedinou platformou občanské společnosti pracující s horizontem změny vlády a dlouhodobě proměny společenské atmosféry. Akce, jako je ta úterní, jsou velmi důležité také proto, aby vznikaly pevné vnitřní vazby mezi jednotlivými segmenty probouzejícího se protivládního hnutí.

To se musí propracovat k vzájemné solidaritě a sdílené ucelené strategii, jež mu umožní odolat předvídatelným pokusům vlády rozdělit své odpůrce dílčími ústupky, jakmile se jí bude zdát, že jí jejich tlak začíná ohrožovat. Protivládní občanské hnutí musí mít důkladně promyšlené, co chce a má-li toho jak dosáhnout.

Je pravděpodobné, že Petr Nečas právě proto hovoří tak sebevědomě, jelikož ví, že parlamentní opozice se po čtyři roky obávat nemusí a odborářské demonstrace mu neublíží. Nedokáže si představit, že by jeho vládnutí mohl někdo nějak ohrozit. Protivládnímu hnutí se tedy klade úkol mu to předvést. Vhodný prostředek přitom demokracie zná.

Můžeme o věci uvažovat

z různých stran, ale zřejmě jedinou známou metodou, která skýtá reálnou naději, že se protivládnímu hnutí vznikajícímu kolem odborů, ČSSD a ProAltu podaří odvrátit vládou připravované pohromy, je časově neomezená generální stávka s požadavky okamžitého ukončení bezhlavých škrťů vydávaných za reformy a vyhlášení předčasných voleb.

To je plán, jehož uskutečnění nelze uspěchat, poněvadž je pravděpodobné, že pokusit se o něj nebude možné víckrát nežli jednou. Je třeba, aby si prakticky všichni, kteří k tomu mají předpoklady, uvědomili, že je třeba skutečně od dílčích požadavků přejít ke společnému jmenovateli, jenž právě spočívá ve změně vlády, a že právě časově neomezená generální stávka je přesně tou metodou, která může k cíli vést. Zatím je třeba sbírat síly, vzdělávat a rozšiřovat základnu hnutí, nenechat se rozdělit, a jakmile bude zřejmé, že potenciál občanského odporu dosáhl kritického množství, udeřit.

Úterní demonstraci je v tomto světle třeba brát jako důležitý krok na nejslibnější cestě, které se občanům se starostí o věci veřejné nyní nabízejí. Demonstrace mají jedinečný význam, i když bezprostředně nedosáhnou svých požadavků, protože zvyšují vůli společnosti ke změně a její připravenost na ni. Bez mnoha předcházejících demonstrací by se nemohla konat generální stávka v roce 1989. Demonstrace zřídka poměry proměňují bezprostřední reakcí moci, ale vždy tím, že rozšiřují lidem představivost.

JAKUB PATOČKA
ČLÁNEK VYŠEL TAKÉ V DENÍKU
REFERENDUM (WWW.DENIKREFERENDUM.CZ)

Sběrný tábor pro bezdomovce

Radnice hl.m. Prahy schválila akční plán bezdomovectví pro roky 2010 až 2013, který mj. počítá s vystěhováním bezdomovců do tábora v některé z okrajových lokalit Prahy.

Počítá se, že to bude stát 17,9 miliónu Kč. Autor návrhu je radní za ODS Jiří Janeček. Bezdomovce by do tábora svázel speciální autobus. Tábor by měl by vzniknout do 6ti měsíců. Bezdomovci v něm dostanou 2x denně polévku a přespávat budou v buňkách. Starat se o ně bude lékař, sociální pracovníci a dohlížet bude na ně ochranka. Zařízení prý bude spravovat nezisková organizace. Radní Jiří Janeček v souvislosti se vznikem tábora popsal strategii radnice hl.m. Prahy: „Intenzita kontrol se bude zvyšovat, až poznají, že tam budou mít největší klid.“

ABL

Firma ABL, jejíž majitelem byl Vít Bárta (ministr dopravy) a nyní je jím prý jeho bratr, pro Magistrát hl. m. Prahy zpracovávala 2 studie, v r.2007 a 2008. První se jmenuje: Aktuální stav problematiky bezdomovectví na území hl. m. Prahy. Druhá je: akční plán řešení problematiky bezdomovectví pro rok 2008 a následující období. Zástupci organizací Armáda spásy a Naděje se shodují na tom, že je krajně nevhodné, aby město na práci s bezdomovci najímalo bezpečnostní agenturu ABL, jak se tomu v nedávné době dělo například v Praze 10 a 11. Zdejší systém sociální intervence využívající telefonní linku pro nespokojené občany je prý založen na represí. (prazsky.denik.cz) To, že by firma mohla bezdomovce v táboře hlídat nevyloučil autor návrhu Janeček, který v televizi na dotaz o možnosti ABL, řekl že by to mohl být kdokoli, kdo projde výběrovým řízením.

Starají se o bezdomovce

Organizace, které se

starají o lidi bez domova se vyslovují proti tomuto plánu. „Musím jasně říct, že se proti tomu stavíme, nikdy se to tím nevyřeší. Služba má jít za člověkem, posílit ho,“ řekla Pavla Vopeláková z Armády spásy. Uvedla, že Armáda spásy byla sice jako nezisková organizace zapojená do přípravy plánu, ale její připomínky podle ní byly ne vždycky zcela vzaty v potaz. Vystěhování lidí na okraj podle ní není něco, co může dlouhodobě fungovat. „Ti lidé se budou v centru stále shromažďovat. Je to historicky dané“. Předseda sdružení Sananim, Jiří Richter ve vysílání uvedl, že jde spíše o nějakou formu koncentračních táborů než o pomoc lidem v nouzi a sociálně vyloučeným. Pro bezdomovce, kteří pobývají především v centrálních částech města, je to ale daleko. „V centru města je šance na přežití. Někteří bezdomovci si tam vydělávají, potřebují si nakoupit,“ upozornil ředitel centra Naděje Ilja Hradecký. V západních zemích, (...) bývají podle něj podobné útluky právě v centrech měst. Na pražskou periferii do tábora se bude vydávat jenom zhruba desetina lidí, kteří by využili služeb útulku v centru. Problém vidí oponenti akčního plánu i v samotné představě velkého tábora, kam zavítá zhruba 300 lidí. Většina z nich přitom bude opilý, protože se radní Janeček chce zaměřit především na bezdomovce, které neziskové a příspěvkové organizace do svých útulků nepustí. „Vhodné by bylo zřízení malých středisek ve více částech, aby nebylo zatíženo jedno území,“

podotkl Hradecký a zároveň upozornil, že organizace pracující s bezdomovci je neodmítají především kvůli jejich stavu – například opilosti – ale především kvůli omezené kapacitě. „Fakt je, že jsou naplněné kapacity. Je nepoměr tří tisíc lidí a 700 lůžek,“ uvedl. Pro opilce by podle něj spíše mělo město zřídit specializované pracoviště. „Chybí tady něco jako azylový dům se zvláštním režimem pro lidi, kteří jsou závislí na drogách nebo na alkoholu,“ řekl Hradecký.

Nefungovalo to

„Vzpomínám si, že ve Francii něco podobného zkoušeli před čtyřiceti lety. Neúspěšně. Bezdomovce za město nedostanete. Tedy pokud neuzijete zásadních policejních represí,“ říká ředitel Naděje Ilja Hradecký. Sociální služby by se podle něj měly poskytovat tam, kde se lidé bez domova sdružují, totiž v centru města. „Vvezou je za město a oni se za pár hodin vrátí zpět. Přesně tak tomu bylo i v Paříži na konci šedesátých let. Policie týden co týden naložila bezdomovce a převezla je do hygienického

ČESKÉ SOCIÁLNÍ FÓRUM

Vás zve na semináře a happening při příležitosti Evropského

dne akce proti finančním škrtům, které realizují vlády a radnice v

mnoha evropských zemích, a pro ozdravovací programy, které by

pomohly vytvořit nová kvalitní pracovní místa.

EURO-MANIFESTACE PROTI UTAHOVÁNÍ OPASKŮ

Praha, 29. září 2010

Brusel, Budapešť, Moskva a další města

Evropský den akce EURO-MANIFESTACE organizuje Evropská odborová

konfederace ve spolupráci s Evropským sociálním fórem a dalšími

organizacemi. Akce se zúčastní různá občanská sdružení, sociální

hnutí a odborové a další organizace. Hlavní celoevropská demonstrace

proběhne v Bruselu.

Semináře: od 14:30 ve velkém zasedacím sále na Nové

radnici, Mariánské nám. 2, Praha 1

Happening: na Mariánském nám. v 18 hod.

centra. Všichni se vrátili. Bez výjimky," varuje Hradecký. „Za městem prostě nezůstanou. Půjdu za obživou a za anonymitou.“

Místo

Zatím se hovořilo o 3 variantách, kde by mohl tábor vzniknout. Podle Janečka je v současné době nejreálnější Průmyslová ulice v Malešicích. Jako další lokality se objevily pozemky u dáblické skládky nebo na Jižním Městě. „Určitě to nebude v místech, kde je hustá zástavba. To by mohli zůstat v centru," ujistil radní. Proti variantě v Ďáblicích se již postavili místní obyvatelé, projednané zatím nejsou ani další lokality.

Řešení?

Radní hl.m. Prahy vidí řešení problému bezdomovectví v tom, odsunout tyto lidi na periferii, mimo ostatní „spořádané občany“. To ale není řešení problému, jen schovávání, aby nebyl tolik na očích. Možná, že až zase natočí nějaké to video, lákající cizince na pobyt v Praze, budou se moci pochlubit i tím, že v Praze nejsou problémy s bezdomovci, (V r. 2008 nechal spot vyrobit radní Milan Richter, hlavní role hrály modelky Taťána Kuchařová a

Petra Němcová. Celá kampaň stála cca 50 milionů Kč). Problém s bezdomovectvím by se měl vést na vládní úrovni, jde o problém mnoha lidí v celé České republice. Měli by se řešit příčiny, proč lidé na ulicích končí. Jedním z těchto preventivních opatření by mohlo být dostupné bydlení, regulované státem, touto „institucí“, placenou z našich daní, která by na oplátku pro své občany měla také něco dělat, a ne přistupovat k problémům laxe stylem: „Nemáte na bydlení? -Váš problém“. Spousty domů vlastní soukromí majitelé, kteří si diktují vysoké nájem a nájemníci jsou často jejich „rukojmí“. To by se také mělo změnit a dostupné bydlení by se mělo brát jako jakýsi základ a životní potřeba a ne jako zdroj obohacení. Opět by tedy měl zasáhnout stát a regulovat nájem i v domech soukromníků, neboť jinak dochází k diskriminaci lidí, kteří doplácí na to, že zrovna jejich byt je v domě vlastněném soukromníkem. I ceny bytů by měly být regulovány, protože jsou neúměrně vysoké běžným platům lidí a ti se musí proto zadlužovat na dlouhá léta. Samozřejmě velmi důležitý je problém nezaměstnanosti, který se také neřeší.

Způsob řešení bezdomovectví

by mohl být ten, kdyby se lidem poskytlo bydlení, nejen místo na přespání a na najednutí. Měli by tam lékaře a sociální pracovníky, kteří by jim pomohli se zpátky začlenit a najít si práci. Prázdných domů je v centru Prahy hodně. Lidé bez domova by mohli být najmuti na jejich opravy, pokud by chtěli a každý by se podílel, pokud by mohl a nějakým dílem přispěl a částečnou svépomocí by si tak opravili dům, kde by poté normálně žili. Prázdné a chátrající domy však mají své vlastníky a i když se o ně nestarají, nikdo jim je neodebere. Žijeme totiž v kapitalismu, kde vlády nejsou na straně „prostých lidí“, nýbrž na straně bohatých vlastníků, jejichž práva vlastnická jsou nezpochybnitelná.

Kanceláře a luxus

Ve městech se staví domy, jde ale o zisk a tudíž se staví kanceláře, obchodní komplexy a luxusní byty. Kdepak domy s byty pro „normální“ lidi s „normálními“ příjmy. Zisky stavebních firem (a úplatných úředníků) jsou přeci nadřazeny životním potřebám lidí.

Ve Vídni

Ve Vídni funguje systém sociálních bytů ve vlastnictví města. Pokud má člověk pro-

blémy s placením dražšího bytu, může se pomocí systému spolupracujících institucí přestěhovat do bytu menšího. Rakouská praxe se osvědčila a ve Vídni v současnosti neexistuje snad už žádný azylový dům. Sociální pracovníci rozdělují byty podle míry „sociální slabosti“. V podstatě se zde pracuje s lidmi, kteří bezdomovci nejsou, ale nemají k tomu daleko. Prevence je tedy zřejmě neúčinnější metoda v řešení problému bezdomovectví. Oproti Vídni však magistrát našeho hlavního města nedisponuje téměř žádnými bytovými jednotkami, které by mohl nabídnout.

Nemocní a staří

Spousta lidí, kteří žijí na ulici jsou nemocní, jiní jsou staří. Tito lidé by měli být v léčeni v nemocnicích a staří lidé, kteří se nedokáží o sebe postarat by měli být v domovech pro seniory. Tak tomu ale není. Říká se, že úroveň státu se pozná i podle toho, jak se stát stará o své nemocné a staré. Co si tedy myslet o státu, který nechává své nemocné a staré a nemohoucí, kteří nemají nikoho blízkého, kdo by se o ně postaral, na ulicích?

DANA HLADÍKOVÁ

Politici vzkazují: jsme pro ozbrojený boj proti režimu

Před časem se v souvislosti s pohřbem Milana Paumera, jednoho ze členů skupiny bratří Mašínů, začalo hovořit o „hrdinném boji proti komunismu“. Ale činy mašínovské skupiny nejen že nikomu nepomohly, ale naopak ospravedlňovaly jakoukoli dále ztřeštěnou represí.

Na Paumerově pohřbu byl premiér Petr Nečas, který v projevu mj. řekl: „Rozhodnutí Milana Paumera vzepřít se nesvobodě a opustit život v totalitě mělo charakter hrdinského rozhodnutí v tom dobrém slova smyslu. (...) Život v totalitě konce čtyřicátých let a počátku padesátých let byl životem v otroctví (...). Rodíme se a na tento svět přicházíme jako svobodní lidé a jako svo-

bodní lidé máme právo proti svému zotročení či znevolnění bojovat všemi, opravdu všemi prostředky. (...) Pokud tento postoj odsoudíme, zpochybňujeme morální hodnotu všech ostatních odbojů. (...) dokonce i protifašistického odboje v době II. světové války. (...)“ Na pohřbu řečnil i předseda senátu Sobotka, účastnili se i vicepremiéři K. Schwarzenberg a R. John, ministr obrany

A. Vondra, předsedkyně poslanecké sněmovny M. Němcová. Pohřbu se oficiálně neúčastnili představitelé ČSSD. Její předseda B. Sobotka to vysvětlil tím, že strana nesouhlasí s metodami, které skupina bratří Mašínů používala. Jinak si ale zaslouží ocenění za odvahu (...). V Poděbradech se objevily plakáty, označující Paumera za vraha s nápisem: "Vrah zůstane vrahem". Výlep

byl legální, technické služby ale 26 plakátů přelepily.

Senát ČR navrhl skupinu Mašínů na nejvyšší státní vyznamenání již po šesté, naposledy v červnu. Prezident vyznamenání neudělil. V r. 2008 udělil tehdejší premiér Topolánek Premiérskou plaketu Mašínům a Paumerovi.

Oběti

Oldřich Kašík, byl parti-

zán. Vstoupil do Čs.strany lidové, ale pro nesouhlas s její politikou, týž rok vystoupil. Věřil v Boha a nepřestal, k nelibosti funkcionářů, chodit do kostela. V r. 1950 vstoupil k SNB. Přes kádrové výhrady, je mu to umožněno. R. 1951 měl noční službu na stanici v Chlumci nad Cidlinou, kam vnikli Mašínovci, chtějící se zmocnit zbraní. Šesti úderu do hlavy (i ze zadu), jej omráčili a poté zastřelili. Byl sledován StB kvůli náboženskému přesvědčení. Jaroslav Honzátko, účastnil se květnové revoluce a v r. 1946 vstupuje do SNB a je poslán na hranice. Je přeložen do Prahy, zatímco rodina zůstává v pohraničí. V Praze má problémy s nadřizenými a po zamítnutí žádosti o přeložení do Čelákovic chce od SNB odejít. Nakonec je mu přeložení zpět dovoleno. Mašínovci ho tam spoutali a uspali chloroformem. Ukradli zbraně a podřezali jej dýkou. Josef Rošický, pokladník. Zavraždili ho kvůli penězům, když přepadli auto převážející peníze na výplaty n.p. Kovolís Hedvíkov. Rošický byl udeřen úderu do hlavy a zastřelen. Mašínů tvrdí, že byl milicionář a komunista. Což není pravda. "Rošický byl útlocitný pán s klotovými rukávy, před znárodněním pravá ruka majitele továrny, kterého tady nechali, protože nikdo neuměl jeho práci. Do strany ani k milicím by nešel," tvrdí žena, která v Kovolísku pracovala. (...) Zřejmě došlo k záměně jmen. V milicích nebyl Rošický, ale Rosický. (www.tyden.cz). Jan Lecián, velitel hasičů v Mořicích. Mašínovci před útokem do Německa poblíž zapálili stohy slámy. Byl vyhlášen požární poplach. Lecián se s kolegou šel podívat, kde hoří a 2 muži se mu zdáli podezřelí a když se jednoho z nich chtěl vyptávat, odpovědí mu byl výstřel do hrudníku a poté mu muž vytřelil oko.

Vláda a protikomunistický odboj

Vláda P. Nečase prohlásila, že bude usilovat o uznání protikomunistického odboje. „Byl stejně legitimní, jako boj proti nacismu,“ prohlásil K. Schwarzenberg (TOP 09).

Znovu se tak vrací stará písnička o stejném zločinném komunismu a nacismu. Oba dva režimy byl odporné, jenže

ten nacistický měl ve své „genetické výbavě“ už naprogramované vyvražďování celých etnik či ras. Lze očekávat, že vraždy skupiny Mašínů budou pokládány za stejné hrdinství (ne-li větší), jako činy těch, kteří byli za minulého režimu vězněni za tzv. protistátní činnost, avšak nepoužili individuálního terorizmu, nebo s činy lidí, kteří otevřeně hlásali své názory nehodící se tehdejší mocným, jako byl např. Karel Kryl a kteří odešli z Československa aniž by chtěli (a aniž by vraždili). Politici glorifikují násilný údajný boj proti komunistickému režimu a vrahy nazývají hrdiny. Jak se při tom asi cítí příbuzní a známí obětí, když představitelé vlády a většina médií považují za správné, co se stalo a staví vrahy jejich blízkých na piedestál?

Když dnes politici glorifikují násilný boj proti minulému režimu, mohli bychom to my, co jsme proti kapitalistickému režimu vzít tak, že pokud tento režim shledáváme zločinným a nemorálním, nebudou politici namítat, když se také zmocníme zbraní a vyrazíme do ozbrojeného boje? Budeme pro ně hrdiny a nebudou se bránit a vzdají se plni obdivu k nám, své moci?

Posuďte sami, jestli to, co Mašínovci udělali, lze pokládat za boj proti režimu. Zavraždění 2 řadových policistů, kteří se v tu chvíli nemohli ani bránit, loupežná vražda za účelem vlastního obohacení, zapalování stohů a zmrzačení hasiče jsou dle jejich obdivovatelů hrdinské činy, a způsob boje s režimem. Samozřejmě, že toto nemohlo vést k pádu režimu, ale zároveň toto chování mohlo dávat režimu legitimitu, ve zvyšování represí vůči jeho odpůrcům.

Nelitují

Z rozhovorů se členy skupiny Mašínů vyplývá, že nelitují a necítí soucit. Vraždy obhajují tím, že ti, které zabili přísahali věrnost totalitnímu režimu. Josef Mašín např. řekl: „Pan Honzátko... složil přísahu věrnosti komunistické straně, která v Československu vyhlásila diktaturu proletariátu a třídní boj většině občanů národa. Slíbil bojovat a i položit život pro zájmy této strany. Pan Honzátko v tomto boji padnul. Omluvu nehledá-

me.“ (Vlast.cz, 2005) Jaroslav Honzátko však skládal slubežní přísahu v roce 1945 a v r. 1948. V obou případech byl prezidentem Edvard Beneš. Sám Paumer, který se v poslední etapě svého života předváděl na středních školách, kde vyprávěl, jak to těm komoušům nadali, k vraždě pokladníka Rošického řekl na otázku redaktora Radiožurnálu, jestli mu ho není líto: „vůbec ne, ten si ten svůj hnusnej život mohl zachránit (...) že mohl předat ty peníze a bylo by všechno v pořádku(...)“.

V r. 2005 uvedl J.Mašín, že se nechce vrátit do vlasti, „proto, že v Česku je stále existující komunismus (...) Je tu také kontinuita zákona. Zákony jsou tedy stejné jako za komunistů.“ Že by strach ze spekulací, že by mohli být souzeni? „Nedovedu si představit, že bych tam šel. (...) Já jsem tady nasadil život a teď se těm komunistům mám dostat zpátky do spárů? Kdybych tam přišel, může si kdokoli vymyslet, že jsem zabil toho a toho a že mne musí dát do vězení nebo co. Abych se s někým takovým bavil, to vůbec nepřichází v úvahu.“

„Já žiji v USA, ani tam není vše ideální, ale je to moje země. Cestuji po světě, ale vím, že Amerika je nejvyspělejší. V Americe se cítím dobře. Je to jediný garant demokracie kdekoliv na světě.“ Ale i v USA žijí podle Mašína „parazitě.“ „I v Americe existují lidé, kteří jsou proti tomu, aby USA prosazovaly ve světě demokracii... Ale to jsou paraziti na společnosti.“ Mezi takové počítá třeba hnutí hippies. „Ano, dá se to velmi dobře srovnat. Byli proti válce ve Vietnamu, kde padly desetitisíce amerických kluků, ale byla to část mozaiky, která pomohla k tomu, aby se sovětský blok rozpadnul.“

Z toho jako by dýchá duch studené války. Války, která je dnes už dávno minulostí, ale jejíž ideologická náplň se hodí i dnešnímu režimu. Pomáhá mu to získat legitimitu. Vždyť je přeci pravým opakem toho, co bylo tenkrát. A když to bylo tenkrát tak zlé, a my přeci všichni víme, že to bylo zlé, tak to dnes musí být zákonitě dobré. Kritika současnosti se nepřijímá.

Pomohla Stb?

Od doby, kdy zabili O.Ka-

šíka do r.1953, kdy utekli, nebyli mašínovci podezřelí. Miroslav Kačor v knize Svědomí hrdinů píše, že bratři Mašínové, byli v okolí známí, po válce vyznamenání prezidentem Benešem, mívali problémy se zákonem, je známá jejich záliba ve zbraních a protirežimní názory netajili. Lidí, kteří věděli o jejich činnosti a plánu emigrace bylo hodně. Území, v kterém akce prováděli bylo malé. Ani podobnost mezi akcemi nevedla ke spojování společných pachatelů. Během akcí nepoužívali masky ani rukavice. Dokonce Stb zatkla na nějaký čas Mašíny. Jsou fotografování a jsou jim sejmuty otisky. Z rozhovoru z r. 2008 se synem tehdejšího kriminalisty, který vyšetřování mordů páchaných Mašíny šetřil, se dozvídáme, že Stb zadržovala otisky a fotky Mašína a tajila je před kriminalisty. Až poté, co byli v Německu chyceni Švéda a Janata, vyšlo najevo, kdo měl ty případy na svědomí. (Svědomí hrdinů, M.Kačor)

Historická manipulace

V archivech leží desítky složek, o lidech kolem bratrů Mašínů, po r.1989 se kusy spisů ztratily. Režisér a scénarista Miroslav Kačor natočil filmový dokument s názvem Svědomí hrdinů. Je o čtyřech skutečích, spáchaných skupinou bratrů Mašínů. Ne z pohledu pachatelů, ale obětí. Očima příbuzných a známých. Dokument nevysílala žádná televize. Není totiž obhajobou vražd nevinných lidí, předkládaných veřejnosti jako hrdinství. Názor vládnoucího režimu nesmí být narušován a zpochybňován a veřejnosti se nesmí předkládat jiný pohled, než jaký vládnoucí režim považuje za správný. Debaty, pohled z více stran? Zapomeňte – znemožňováno pokud to jde.

Miroslav Kačor vydal knihu Svědomí hrdinů, kde se činy skupiny okolo Mašínů i pohledy politiků a veřejnosti zabývá. Jsou zde i fotografie, záznamy z protokolů, fakta a povídky o lidech a s lidmi, kteří se stali oběťmi. Je to dobrý zdroj informací, pro ty, které by zajímala fakta ohledně průběhu i vyšetřování akcí skupiny bratrů Mašínů.

DANA HLADÍKOVÁ

Česká bižuterie a mincovna

Kromě toho, že neoliberální politika osvobozováním trhu útočí na životní úroveň lidí, způsobuje také těžko napravitelné škody v hospodářství. Jedním z těchto odvětví je výroba bižuterie. Co se stalo s Českou mincovnou je také zvláštní. Podívejme se na tato odvětví blíže.

Tradice sklářského a bižuterního řemesla na Jablonecku sahá až do 16. století, kdy v Mšeně vzniká první sklářská huť. Po několika letech vznikají v okolí další. V r. 1880 je v Jablonci nad Nisou otevřena uměleckoprůmyslová bižuterní škola. V r. 1898 již v Jablonci sídlí 136 exportních domů, vyvážející bižuterii do světa. Rok 1929 - Riedlový huť ročně produkuje na 15 milionů kg skla a exportní domy vyvezly za posledních 10 let 1,5 miliónu tun bižuterie. Po II. Světové válce dochází k zestátnění. Roku 1946 na Jablonecku vznikly národní podniky Sklářny a rafinerie, Spojené sklárny jablonecké, Krystalerie, Kovová bižuterie, Skleněná bižuterie a Preciosa. Roku 1948 vzniká společnost Železnobrodské sklo, která prosluje výrobou dekorativního skla, hutních figurek a skleněných stropních lustrů. V roce 1951 vzniká národní podnik Jablonecké sklárny Dolní Polubný (od roku 1972 n.p. Jablonecké sklárny Desná). Od roku 1948 se o vývoz skla staral národní podnik Skloexport, z něhož byla v roce 1952 vyčleněna společnost Jablonex specializující se na vývoz bižuterie a jeho prostřednictvím nabízeli své výrobky všechny státní podniky podléhající se na výrobě jablonecké bižuterie. V roce 1958

bylo založeno Sdružení podniků jablonecké bižuterie, které sdružovalo 6 národních podniků: Jablonecké sklárny (Dolní Polubný), Brusírný kamenů - později Preciosa (Jablonec nad Nisou), Bižuterie (Jablonec nad Nisou), Skleněná bižuterie (Jablonec nad Nisou), Železnobrodské sklo (Železný Brod), Lustry (Kamenický Šenov). Do sdružení byl začleněn Výzkumný ústav skla a bižuterie a sloučením se dosáhlo zajištění výroby bižuterie od vývoje přes prvovýrobu a druhovýrobu. Roku 1961 je založeno Muzeum skla a bižuterie. Z Československa se stává velmoc ve výrobě bižuterie. Modernizuje se výroba a na prezentace jablonecké bižuterie zavítají i hvězdy jako Grace Kelly, Catherine Deneuve, či Claudia Cardinale. Jablonex má i zahraniční zastoupení. V r. 1965 se v Jablonci uskutečnila mezinárodní výstava bižuterie. Mezi léty 1971-1980 podniky sdružené do koncernu Jablonecká bižuterie zaměstnávaly v průměru 26 700 zaměstnanců, z toho téměř 9000 domácích dělníků. Všichni zaměstnanci v oboru bižuterie vyprodukovali zboží v hodnotě 1,7 miliardy Kčs.

ve výrobě bižuterie se tehdy ledacos změnilo - místo ochrany státu byly podniky nechány napospas divoké privatizaci. Během té přelové změny do soukromého vlastnictví podvodníků, veksláků a především pak bývalým vedoucím a státním byrokratům, kteří přes noc zahodili své stranické knížky a stali se fanatickými vyznavači neoliberální doktríny.

Státní podnik Jablonecká bižuterie v roce 1990 zanikl a vzniklo z něho 13 samostatných státních podniků, které byly v rámci tzv. velké privatizace převedeny do soukromého vlastnictví. Mezi tyto podniky patřily mimo jiné: Preciosa, Ornela, Bižuterie Česká mincovna, Železnobrodské sklo, Jablonex. V roce 2000 schválila vláda v čele s ČSSD výběrové řízení, během kterého byl státní podíl společnosti Železnobrodské sklo prodán předem určenému zájemci. Stala se jím r. 2001 společnost Bijou Terra, s.r.o., což byl subjekt vytvořený společnostmi Preciosa, Ornela a Jablonex. Stát se zbavil Železnobrodského skla i přesto, že jeho tržby za rok 2000 činily 533 mil. a v r. 1999 hospodařil se ziskem 19, 8 milionu Kč.

Jablonex Group a.s.

Společnost vznikla v r. 2005 sloučením společností Ornela a.s., Bižuterie Česká mincovna,

Jablonex (zisk v r. 2003 měl 13 920 000 Kč), Železnobrodské sklo, Bijou Terra (zisk v r. 2003 měla 59 595 000 Kč), Titania, Bijou Service (zisk v r. 2003 měla 2 679 000 Kč) a Bohemian Jewellery. Jablonex group měl více než 2,5 tisíc zaměstnanců a obrát cca 2 miliardy Kč. Počet zaměstnanců se postupně zvýšil až na necelé 4000. Poté však Jablonex začal upadat a jeho akcionáři (Bijouterie Trading Company (BTC), tvořená fyzickými osobami - většinou manažery zaniklých sklářských podniků - 73 % akcií, 25% akcií - impérium Swarovski, 2% drobní akcionáři) se nedokázali shodnout na strategii, jak problémům s odbytem čelit. V srpnu 2008 se rozhodli celý podnik prodat. Jako první byla k prodeji nabídnuta Česká mincovna, vyrábějící oběživo (české koruny), pamětní mince i medaile. Proto se z divize Jablonexu stala samostatnou společností. Tržby mincovny každý rok stoupaly. V roce 2008 se vyšplhaly na 460 milionů Kč. V Evropě většinou mincovny vlastní stát, či národní banky, Česká národní banka (ČNB) o koupi jablonecké mincovny však zájem neměla. Do prodeje nemíní ani zasahovat, řekl náměstek ředitele Sekce peněžního a platebního styku ČNB L. Sarga. „My si můžeme u kterékoliv evropské mincovny objednat kvalitní mince za cenu, která nám vyhovuje.“

Po roce 1989

Jako u jiných odvětví, i

Solidarita je Váš časopis!

* každý měsíc u alternativní zprávy z domova i ze světa
* reportáže z demonstrací, protestů a stávek
* antikapitalistická teorie a analýzy
Předplatte si Solidaritu a dostávejte aktuální číslo vždy, když vyjde. Jsme otevřený časopis, který přivítá Vaše příspěvky a podněty. Kontaktujte nás!

prohlásil Sarga. 2. dubna 2010 uzavřela společnost Monetica, a. s. dohodu o koupi České mincovny, a. s.. Dle zdrojů, které si nepřejí být jmenovány, dostanou majitelé za mincovnu necelých tři sta milionů Kč. Firma Monetica vznikla dle obchodního rejstříku letos v lednu. V představenstvu je český podnikatel Karel Zoubek, který je většinovým akcionářem. Menšinovým akcionářem je švýcarská společnost Amera, patřící mezi hlavní evropské výrobce mincí. V představenstvu Monetiky jsou i Zoubkův syn David a Daniel Sheffer z Německa. (idnes.cz) V r. 2009 vydělal Česká mincovna 75 milionů Kč. V září 2009 nabídl Jablonex group a.s. k prodeji své značky, ochranné známky, domény, zásoby perel, svítidel, bižuterie i dceřiné společnosti Jablonexu. Závody Ornely v Zásadě a Desné koupila sklářská skupina Preciosa, která byla jedním z věřitelů Jablonexu. Právě Ludvík Karl, který ovládá Preciosu, půjčil zadluženému Jablonexu značnou částku peněz a získal tak předkupní smlouvu na nejzajímavější a provozuschopné sklárny. Preciosa tak rozšířila portfolio svých výrobků. Drobné perličky, které se vyvážejí do Afriky a Mexika, zatím nevyráběla. Navíc získala nejdůležitější zdroj surového skla v celém regionu. A to je mimořádně důležitá zpráva pro menší firmy v regionu. Surovinu – sklo v tyčích – potřebují ke své výrobě skleněných perlí. Zatím ji všichni nakupovali ze sklárny v Desné. Od nového majitele se jim dostalo ujištění, že se nic nezmění. Výroba v Železnobrodském skle skončila v r. 2009. Výroba skleněné bižuterie v Železném Brodě má více než 150letou tradici. Před 6 lety pracovalo

ve firmě kolem 1150 lidí. Po převzetí Jablonexem se začalo postupně propouštět, až zbyla jen čtvrtina zaměstnanců. I ti dostali výpověď. „Pracovala jsem tu celý život, nevím, co bude dál,“ řekla ČTK jedna z odcházejících žen. Nabídka jiné práce pro skláře je v regionu minimální. „Řada těchto lidí má navíc přes 50 let a na trhu práce o ně není zájem,“ doplnil tamní odborový předák Miroslav Kotrba. Pád Jablonexu zavinila zřejmě levná konkurence z Asie. Rakouská společnost Swarovski je také velkým konkurentem, v r. 2009 měla obrát 2,25 bilionů Euro a výrobky pod touto značkou se vyrábí i v Asii. Dle personálního ředitele JablonexGroup, J. Klofece za to mohli i banky, které se zachovaly nepředvídaně a nepotvrdily běžné provozní úvěrování. A to byla právě pro Jablonex Group poslední rána. Komerční banka uzavřela kohoutek a firma zůstala bez peněz. Areály Jablonexu jsou na prodej.

Preciosa

Preciosa sdružuje firmy: Preciosa a.s., Preciosa – Lustry a.s., Preciosa – Figurky s.r.o. A od roku 2009 Preciosa – Ornella, a.s.. Firmy vyrábí komponenty, lustry, bižuterii, figurky, korálky, atd.. Preciosa má zastoupení např. v USA, Hong Kongu, Německu, Španělsku, Rusku, Singapuru, a v Spojených arabských emirátech. Za Preciosou se skrývá Ludvík Karl, který ji vedl i před r. 1989 a který se objevuje v žebříčku nejbohatších Čechů. Vyhýbá se médiím a neposkytuje rozhovory. Od privatizace r. 1993 odmítá zveřejňovat hospodářské výsledky Preciosy. Před privatizací vydělala čtvrt miliardy Kč. Privatizována

byla netradičně a dle jednoho z viníků kupónové privatizace T. Ježka, byla jediným podnikem, který se prodával přímo zaměstnancům. Ti tehdy pod taktovkou Ludvíka Karla a Věňka Šilhána založili společnost Princo, která od státu získala 30 % akcií. Kdo chtěl získat podíl v podniku, musel složit 80 000 Kč a dohromady se nakonec dle zdroje z firmy dalo z pěti a půl tisíce zaměstnanců 309 lidí. Ludvík Karl dal podle zdroje blízkého vedení podniku nejvíc - 1 milion. Postupně skoupil podíly většiny zaměstnanců. Nezůstalo však jen u toho. Firmy, které ovládá, odkoupily i podíly dalších akcionářů a dnes skupinu s šestnácti sty zaměstnanci zcela kontroluje firma Preciosa Gulf se sídlem v Dubaji. Kdo ji kromě Karla v současné době vlastní, je záhadou. (server idnes.cz z r. 2003) Preciosa v minulosti propouštěla, naposledy se informace o propouštění objevili letos v březnu, kdy tato firma se 3100 zaměstnanci informovala, že propustí přes 170 z nich. „Důvodem je reorganizace a přesun výroby v rámci podniku,“ sdělil mluvčí Preciosy Stanislav Kadlec. Kromě Turnova firma propouští i v pobočce v Jirkově na Chomutovsku, kde by mělo přijít o práci přes 30 zaměstnanců. Turnovští zaměstnanci ovšem dostali od firmy nabídku dojíždět za prací asi 25 kilometrů do pobočky Preciosy v Minkovicích u Liberce. Pro některé zaměstnance je nabídka dojíždění do Liberce nepřijatelná. „Už takhle dojíždějí do práce zdaleka a projedždí by značné množství peněz,“ vysvětlil jeden ze zaměstnanců turnovské Preciosy, který z obavy o udržení práce nechtěl být jmenován. Podle něj se nyní o práci bojí všichni, protože firmě klesá odbyt a musí

šetřit, kde se dá. (...) Podle zaměstnankyně pobočky v Minkovicích mají největší strach o místo matky s dětmi a lidé starší než pětadesát let. „Ve firmě se šíří strach z toho, kdo bude na řadě, koho vyhodí. Proto na sebe lidi vzájemně donášejí šéfům,“ prozradila zaměstnankyně, která ze stejných důvodů nechce uvést jméno. Řekla například, že vedení úkoluje zaměstnance nesmyslnými či nepřiměřenými požadavky a provádí tajné kontroly. „Vytvářejí na pracovníky nátlak, aby chybovali a bylo snazší se jich zbavit,“ tvrdí žena s tím, že u podnikových odborů je zbytečné hledat zastání, neboť fungují jen na oko a jdou managementu na ruku. Dle úřadu práce nebude pro skláře snadné najít uplatnění. V Libereckém kraji jsou kvůli krachu Crystalexu a rozpadu Jablonex Group bez práce stovky sklářů.

Menší firmy

Existují u nás i menší firmy vyrábějící bižuterii a korálky, např. firma Rangl-Macháček, Glass and metal components z Jablonce nad Nisou, atd. Bižuterie je jedním z odvětví, vyvíjející se v Čechách dlouhá staletí. Během vývoje vznikly unikátních technologie, výrobní postupy a dovednosti, dělníky předávané z generace na generaci. Primitivní tržní mechanismus, jemuž je celé hospodářství bezpodmínečně podřízeno, nemá problém s tím, aby tento staletí fungující průmysl zlikvidoval. Masovým propouštěním odborníků a zkušených dělníků všechny po staletí zdokonalované techniky a dovednosti zmizí. Ten samý systém, který ždímá z dělníka každou korunu, na druhé straně běžně ničí celé továrny o hodnotě mnoha miliard korun.

DANA HLADÍKOVÁ

Přidejte se k Iniciativě ProAlt
Platforma pro kritiku reforem a na podporu alternativ
www.proalt.cz info@proalt.cz

Revoluční noviny

Jak říká Chris Harman: Každý slavný revolucionář, který kdy stál včele masového revolučního hnutí, byl vždy spojen s nějakými revolučními novinami. Marx měl noviny Neue Rheinische Zeitung, Lenin psal do Iskry a později do Pravdy, Trotský měl Naša Slovo, Rosa Luxemburgová – Rote Fahne, ap.

Samozřejmě, že bychom našli i revolucionáře, kteří revoluční noviny nijak nevyužívali. Těmi jsou např. Robespierre, Bakunin, Garibaldi, Che Guevara ap. Jenže ti revolucionáři nikdy nevytvořili masové revoluční hnutí. Ani o to neusilovali, neboť dle jejich koncepce měla revoluční přeměna provést jen malá část společnosti, kdežto většina lidí měla zůstat spíše v roli diváků.

Avšak každá skutečně revoluční strana či organizace svůj tisk vždy měla.

Historie

Historicky prvními významnými revolučními novinami byly L'Ami du Peuple, jejichž vydavatelem je Jean Paul Marat. Jsou to noviny, jež byly vydávány během Velké francouzské revoluce. Marat začal noviny vydávat roku 1789, čili bezprostředně po vypuknutí revoluce. V této době francouzský lid porazil dosavadní monarchistickou vládu, bylo vytvořeno národní shromáždění, byly zrušeny všechny výsady aristokracie, závislost rolníků na vrchnosti, lid si vymohl dosud nevídaná práva. V Paříži se houfně zakládají politické a diskusní kluby. Mezi francouzským lidem převládalo ohromné revoluční nadšení. Jenomže dosavadní revoluční vůdci – především bohatí měšťané a obchodníci, kteří se nyní dostali k moci – již začali pohlížet na revoluční aktivitu lidu spíše jako na hrozbu a vyzývali k ukončení revoluční činnosti. A tehdy se právě ukázala nesmírně důležitá úloha revolučního tisku.

Jean Paul Marat několikrát navrhoval revolučnímu výboru, aby byl založen revoluční tisk. Poté, co byl jeho návrh odmítnut, začal noviny vydávat sám na vlastní náklady – sám psal články, sám se staral o distribuci. Brzy se však ukázalo, že noviny jdou velmi dobře na oběd a za nedlouho se z nich stali zdaleka nejčtenější noviny v Paříži a

vlastně i v celé Francii. Během krátké doby si tak Marat získal ohromné množství přívrženců a lidí kteří mu s produkcí novin pomáhali.

Když se podíváme na strukturu těchto novin, tak zjistíme, že velká část z nich byla věnována dopisům, které do redakce posílali čtenáři a v nichž se psalo jednak o pokračujícím útlaku ze strany majetných tříd, ale také o pokračování revolučního boje. Důležitou věcí také bylo, že Marat byl schopen formulovat požadavky chudých Pařížanů a dokázal tak mobilizovat pařížský lid. Dalším charakteristickým rysem – a to nejvýraznějším – byla bojovnost článků, ve kterých Marat ostře kritizoval oficiální revoluční vůdce a jejich kompromisy a vyzýval k boji proti nepříteli revoluce. Marat vyzýval k tomu, aby se lid tvrdě vypořádal s nepřáteli a neustále varoval – a oprávněně, že pokud nebude reakce úplně poražena, tak brzy opět zesílí a nebude váhat rozpoutat krvavé boje, aby svou moc získala zpátky.

Vláda se snažila vydávání novin zastavit, ale noviny se přesto šířily. Z jejich čtenářů – především chudých Pařížanů – se formovalo hnutí, které v červnu 1793 tvořilo hlavní složku povstání, během kterého byl oblehnut Konvent, jež byl přinucen zatknout přední girondinské politiky. Díky revolučním novinám tak byla revoluce zachráněna a do je-

jího čela se dostaly mnohem radikálnější síly. Když byly monarchisté rozdraceni a Marat mohl vystoupit z ilegality, stal se jedním z nejvlivnějších mužů ve Francii, neboť měl masovou podporu. Marat byl nakonec zavražděn a s jeho smrtí padli i revoluční noviny.

Britský revoluční tisk

Británie byla první zemí, kde se začalo, počátkem 19. století, formovat dělnické hnutí. Vznik tohoto hnutí je již od počátku spojeno s revolučními novinami. Zprvu byly nejdůležitějšími novinami Political Register a Black Dwarf, později týdeník Poor man's Guardian a nakonec Northern Star, které ostře kritizovaly vládu a požadovaly značné ústupky lidu. Bylo pro ně typické, že během období vzestupu revolučního boje prudce rostl jejich prodej. Avšak poté, co vlna revoluční aktivity opadla, se jejich obyt rychle snížil a noviny buďto přestaly existovat, nebo se z nich stali obyčejné buržoasní noviny.

Noviny Northern Star věnovaly většinu svého prostoru reportům o početných demonstracích, stávkách, zakládání nových odborů ap. Kromě toho, že odsuzovaly útlak, snažily se snížit již tak hladové mzdy ap., noviny také ostře kritizovaly britskou vládu za to, že potlačila povstání v Kanadě a vzdávaly hold kanadským vlastencům. Brojily rovněž

proti diskriminaci žen a práci dětí. Tyto noviny se rozvíjejí paralelně s chartistickým hnutím, do kterého byly zapojeny. Vyjadřovali však mnohem radikálnější požadavky, než zbytek chartistického hnutí. Roku 1937 se prodávalo týdně 10 000 výtisků a o rok později již přes 50 000, což bylo více, než londýnský denník The Times. Při rozvozu novin musela pošta dokonce připojovat speciální vagóny. Northern Star vzkvétal v době růstu chartistického hnutí. Po krizi tohoto hnutí, např. roku 1839, však jeho prodej prudce klesal a noviny již nedokázaly nikoho oslovit. Noviny tak zanikly.

Pravda

Do roku 1912 byla Pravda tisknuta v zahraničí a byla pašována do Ruska. Od roku 1912 začíná její vydávání přímo v Rusku. Zajímavé je, že v letech 1907 – 1911 obsahují čísla Pravdy mnohem delší a více teoretické články. Ty pojednávají např. o zrádné úloze buržoasie v boji proti carismu, o vztahu národně osvobozeneckých a dělnických revolucí, o kapitalistické ekonomice ap.

V letech 1914 – 1917 naopak proti tomu publikuje Pravda mnohem kratší články. Více než polovina Pravdy je tvořena dopisy od pracujících mužů a žen, od vojáků, námořníků ap. Dále je zde množství článků o dělnických spolicích, sdruženích, odborech, dělnických stranách a reporty ze stávek, sjezdů stran, odborů ap.

Z historické zkušenosti je zajímavý především onen dialektický vztah mezi revolučními novinami a revolučním hnutím. Přitom si musíme uvědomit především to, že dělnické hnutí se nevyvíjí kontinuálně, ale prochází dobou vzestupu a dobou úpadku. Podle toho se také liší vztah novin a hnutí.

Fáze vzestupu

Vezměme si napřed fázi vzestupu. To je fáze, kdy narůstá intenzita bojů. Množí se

protesty, demonstrace, stávky a další projevy odporu. Lidé přitom stále radikalizují své požadavky. Hnutí odporu, jež původně vniklo na obranu proti nějakému zákonu, škrtům, snižování mezd ap., se radikalizuje. V lidech se probouzí nadšení a obvykle si vytyčují další cíle. Každý další úspěch ještě zvyšuje nadšení a odhodlání pokračovat v boji.

V této fázi nadšení a odhodlání mají obvykle lidé o revoluční noviny velký zájem. Noviny se prodávají velmi rychle a relativně snadno. Se vzrůstajícím počtem čtenářů také často narůstá počet členů strany, či revoluční organizace. Po obsahové stránce noviny vypadají takto: 1. Většina prostoru novin je věnována článkům popisujících útlak, článkům o činech vlády ap., ale zároveň reporty z demonstrací, protestů, stávek atd.. Čili informování o tom, jak se hnutí vyvíjí. 2. Časopis musí vyjadřovat základní teoretické principy, které jsou s těmito informacemi v úplném souladu. 3. časopis musí vyzývat k aktivitě v konkrétních akcích.

Jedna z úloh revoluč-

ních novin v hnutí je v tom, že zvyšují, již tak velké, nadšení lidí. Další úloha novin se však projeví tehdy, pokud má vedení hnutí tendenci již dál v boji nepokračovat a spokojit se s dosaženým stavem. V tu chvíli může revoluční strana využít autority mezi svými čtenáři, určit radikálnější cíle a postavit se za další pokračování v boji. Tím může celé hnutí zachránit.

Fáze úpadku

Často se stává, že revoluční hnutí je po nějaké době buďto rozehnáno policií a armádou, a nebo se mu prostě již nedaří vítězit, což mnohé lidi odrázuje. Nastává úpadek a všeobecná demoralizace. V tuto chvíli se opět projevuje nenahraditelná úloha revoluční strany, která musí prostřednictvím novin využít autority mezi čtenáři k záchraně hnutí. Aby toho dosáhla, musí však změnit obsah časopisu. Nemá cenu vyzývat k masovým akcím, když je jasné, že na to již nikdo nereaguje. To, co má v tuto chvíli skutečný význam, je psaní teoretických článků, jež analyzují příčiny

předchozího neúspěchu, vedou k hlubšímu pochopení logiky kapitalismu, ap., Doba, než se podaří revoluční hnutí opět obnovit, tak může být účelně využita k sebevzdělávání (jak čtenářů, tak těch, kdo píšou články). Prodej časopisu je však nyní velmi nesnadný a je k tomu nutné velké úsilí celé strany.

Špatný časopis

Existuje několik typických chyb, jichž se revoluční organizace často dopouštějí. Jednou z těchto chyb je podřízení se trhu a přechod na bulvární zprávy. Chybou je také příliš intelektuální mluva, které většina obyčejných lidí nerozumí (to bylo chybou např. italské organizace Demokracie Proletaria). Je také mnoho případů, kdy se z revolučního časopisu stala jakási koláž, kdy jedna stránka byla věnována feminismu, druhá boji v odboře, třetí ekologii ap., aniž by časopis sám přinášel něco nového. Některé noviny, jako např. noviny britské komunistické strany Workers'weekly zase předkládaly čtenářům falešný obraz plný vzrušujících

bojů, snažící se „vyvolat“ mezi dělníky revoluční nadšení. Takovéto chyby však mají na dělníky zcela opačný účinek.

Noviny a strana

Vydávání a distribuce revolučních novin je rovněž činnost, která zásadním způsobem formuje revoluční stranu. Během tvorby novin dochází ke vzdělávání a organizování strany. Dalo by se říci, že revoluční noviny jsou „základní životní funkcí“ revoluční strany, která dělá ze skupiny lidí fungující „živoucí“ organizaci.

S prodejem novin se rovněž šíří vliv strany v okolí. Již samotný akt prodeje vede velmi často k debatám s lidmi mimo stranu. Tím noviny ve svém okolí vytvářejí to, čemu Tony Cliff říká „periferie vlivu.“ Tu tvoří lidé mimo stranu, jež jsou stranou více či méně ovlivňováni. Tato „periferie vlivu“ je jakési rozhraní mezi stranou a lidem a důležitá je i proto, že se z ní rekrutuje většina nových členů. Noviny jsou také tím, co odlišuje stranu od zbytku hnutí, jehož je strana součástí.

VÍTĚSLAV LAMAC

Státní kapitalismus v Rusku:

Podřízení člověka majetku

Přetiskujeme další kapitulu z analýzy minulého režimu, kterou vypracoval Tony Cliff ve své knize Státní kapitalismus v Rusku.

Článek 6 sovětské ústavy uvádí, že: „půda, voda, lesy, mlýny, továrny, doly, železnice, vodní a letecká doprava, komunikační prostředky, velké státem-provozané podniky (státní statky, strojně-traktorové stanice, atd.) a také základní obydlí ve městech a průmyslových lokalitách jsou majetkem státu, což znamená, že jsou bohatstvím všeho lidu.“

Velmi zvláštní je však na tom jedna věc. Jestliže lidé prostřednictvím státu vlastní bohatství celé země, tak proč ruský stát vynakládá tak velké úsilí, aby před nimi toto bohatství uchránil?

Zákon ze 7. srpna 1932, O ochraně majetku státních podniků, kolektivních farem, družstev a socialistických institucí říká, že: „krádeže majetku patřícího státu, kolchozům, družstvům a

krádeže na železnici a vodních cestách mají být trestány smrtí zastřelením a konfiskací veškerého majetku. Budou-li shledány nějaké polehčující okolnosti, bude trest zmírněn na odnětí svobody na více než deset let a na konfiskaci veškerého majetku. Stalin pokřtil tento zákon na „základní kámen revoluční legislativy.“

Tento zákon byl jen málokdy uplatněn v případech drobných krádeží. Proto v dekretu o ochraně soukromého vlastnictví, který dne 4. června 1947 schválilo Presidium Nejvyššího sovětu SSSR, můžeme číst hned v prvním článku, že „krádež je skryté či otevřené přivlastnění si soukromého majetku občanů a trestá se pobytem v nápravném pracovním táboře po dobu pěti až šesti let. Krádež, již se dopustil zlodějský gang,

nebo která byla spáchána již podruhé, bude potrestána uvězněním do pracovního tábora na dobu šest až deset let.“ Nutno dodat, že jakýkoli ohled na polehčující okolnosti při posuzování trestných činů odcizení majetku byl spíše zdánlivý než reálný.

Ve stejný den schválilo prezidium také dekret o zpronevěře státního a veřejného majetku, který zahrnoval následující články:

„1. Za krádež, přivlastnění, zneužití nebo jinou zpronevěru státního majetku je možné uložit trest v nápravném pracovním táboře na sedm až deset let a ve vážnějších případech konfiskaci veškerého majetku.

2. Osoba, jež zpronevěřila státní majetek podruhé, osoba, jež se dopustila zpronevěry v rámci organizované skupiny,

nebo jedná-li se o zpronevěru ve velkém měřítku, bude potrestána pobytem v nápravném pracovním táboře na deset až dvacet let, a bude jí konfiskován všechný majetek.

3. Osoba, jež se dopustila krádeže, odcizení, zneužití, nebo jiné zpronevěry majetku kolchozu, družstva nebo jiného veřejného majetku, bude potrestána pobytem v nápravném pracovním táboře po dobu pěti až osmi let, a ve vážnějších případech konfiskací všeho majetku.

4. Osoba, jež se podruhé dopustila zpronevěry majetku kolchozu, družstva, nebo jiného veřejného majetku, osoba, jež se dopustila zpronevěry v rámci organizované skupiny nebo gangu, nebo dopustila-li se zpronevěry ve velkém měřítku, bude potrestána pobytem v nápravném pracovním táboře

po dobu osmi až dvaceti let, a konfiskací všeho majetku.“

O měsíc později vydalo Státní zastupitelství deset vzorových příkladů toho, jak mají být dekrety prováděny:

„1. Ve městě Saratov, V.F. Judin, který byl již v minulosti souzen za krádež... ukradl rybu z udírný. Dne 24.června 1947 byl Judin odsouzen k patnácti letům odnětí svobody v nápravně-pracovním táboře.

2. Dne 11. června 1947 elektrikář z tramvajových linek v Moskvě-Riazan - D.A. Kiselov ukradl z vagónu kožešinové zboží ... Dne 24. června 1947, válečný tribunál v Moskvě-Riazan odsoudil D.V. Kiselova na deset let odnětí svobody v nápravných-pracovních táborech.

3. Ve městě Pavlov-Posad, v oblasti Moskvy, L.N. Markelov ... ukradl oblečení z Pavlov-Posadské textilní továrny. Dne 20.června 1947 ... byl Markelov odsouzen k osmi letům odnětí svobody v nápravných-pracovních táborech.

4. V okrese Rodnikov regionu Ivanov, YV Smirnov a VV Smirnov ... ukradli 375 liber ovsu z kolchozu. Dne 26.června 1947 ... byli oba odsouzeni k osmi letům odnětí svobody v nápravných-pracovních táborech.

5. V Moskvě v okrese Kirov byl zatčen šofér E.K. Smirnov za krádež 22 liber chleba z pekárny. Lidový soud... odsoudil E.K Smirnova k trestu odnětí svobody na sedm roků v nápravných-pracovních táborech.

6. V Saratov, El Gordějev... ukradli několik výrobků ze skladu. Dne 21.června 1947 ... Gordějev byl odsouzen k trestu odnětí svobody na sedm roků v nápravných-pracovních táborech.

7. V Kujbyšev, ET Polubojarov ukradl cestujícímu z vlaku peněženku ... Dne 4. července byl odsouzen k pěti roků odnětí svobody v nápravných-pracovních táborech.

8. Dne 7. června 1947 na kazaňském kolchozním trhu W.E. Bukin vytrhl z ruky občanky Pustinské peníze ... Dne 20.června 1947 ... byl Bukin odsouzen k osmi letům odnětí svobody v nápravných-pracovních táborech.

9. Dne 6. června 1947 v okrese Kutuzovsk regionu

Kujbyšev obci Subovka, ukradli Chubarkin a Morozov ze sklepa 88 liber brambor patřící občance Presnyjakové. Dne 17.června 1947 ... byli oba odsouzeni k pěti letům pobytu v nápravných-pracovních táborech.

10. Dne 5. června 1947 v Moskvě ... K.V. Greenwald, který byl již v minulosti souzen za krádež, využil nepřítomnosti své sousedky paní Kovalevové, vstoupil do jejího bytu a ukradl několik domácích spotřebičů ... Greenwald byl odsouzen ... na deset let vězení v nápravných-pracovních táborech.“

Tvrdost těchto sovětských zákonů silně kontrastuje s relativní shovívavostí, s níž jsou posuzovány vraždy, únosy a jiné násilné formy trestných činností. Je jasné, že ve stalinském Rusku má jednotlivec mnohem nižší hodnotu než majetek.

Tak trestní právo RSFSR stanoví, že:

„Článek 136. Je-li úkladná vražda spáchána: (a) na objednávku, ze žárlivosti (pokud se na ni nevztahuje článek 138), nebo z jiného důvodu, (b) osobou, která byla již v minulosti souzena za úkladnou vraždu, nebo z těžkého ublížení na zdraví (c) způsobem, který ohrožuje život mnoha lidí nebo způsobil extrémní utrpení oběti, (d), s cílem usnadnit nebo zamlčet některé jiné závažné trestné činnosti (e) osobou, která měla za svou oběť zvláštní odpovědnost, (f) tím, že využil bezmocného stavu oběti, bude tento čin potrestán odnětím svobody na dobu až deseti let.

Článek 137. Úkladná vražda, není-li spáchána v žádné ze situací uvedených v článku 136, bude potrestána odnětím svobody až na osm let.

Článek 138. Úkladná vražda, spáchána v afektu, jež byl vyvolán násilím nebo hrubými urážkami ze strany zemřelého, bude potrestána odnětím svobody až na pět let, nebo nucenými pracemi na dobu až jednoho roku.“

Uvedu i některé z dalších trestů stanovených za násilné trestné činy proti lidem:

„Článek 147. Protiprávné omezování cizí svobody za použití síly bude potrestáno odnětím svobody nebo nucenými pracemi na dobu až jednoho roku.

Omezování cizí svobody ohrožováním života nebo zdraví oběti bude potrestáno odnětím svobody na dobu až dvou let.

Článek 148. Bude-li zjištěno, že osoba, jež omezovala cizí svobodu, je duševně v pořádku a nebyla v afektu, bude potrestána odnětím svobody na dobu až tří let.

Článek 149. Únos, ukrývání nebo výměna cizího dítěte za peníze, z pomsty, nebo z jiných osobních důvodů, bude potrestána odnětím svobody na dobu až tří let.“

Tomuto náboženskému uctívání majetku jsou podřízeni i ti nejslabší členové společnosti - děti. Jak jsme viděli, maximální trest za únos dítěte, jsou pouhé tři roky odnětí svobody, zatímco trest, jež je vyměřen dítěti za krádež, je mnohem větší. Ačkoli stalinistické právo, při svých jednáních s mladistvými provinilci považuje děti od dvanácti let za zralé a plně odpovědné za své činy, v občanských záležitostech jsou považovány pouze za děti. Například kodex zákonů RSFSR o manželství, rodině a opatrovnictví říká: „opatrovníci jsou přidělováni nezletilým, kteří nedosáhli věku čtrnácti let.“ A opět: „Kurátoři jsou přidělováni nezletilým, kteří jsou ve věku mezi čtrnácti a osmnácti lety.“

A přesto byl 7. dubna 1935 vyhlášen zákon, který zrušil soudy pro mladistvé. „Z důvodu co nejrychlejší likvidace kriminality mezi nezletilými“ vydal „Ústřední výkonný výbor a Rada lidových komisářů dekret, podle něhož: (1) Mladí lidé, ve věku od dvanácti let, chycení během krádeže, násilí, zraňování, mrzačení, zabití, nebo při pokusu o vraždu, musí být postaveni před trestní soud a potrestáni v souladu se všemi články trestního zákona.“ Mladiství, jež ještě nedosáhli osmnácti let, nemohli být dříve odsouzeni k trestu smrti. Nyní byl článek 22, který toto ustanovení obsahuje, zrušen.

Tento zákon velmi brzy vstoupil v platnost. Svědčí o tom např. článek z časopisu Izvěstia z 29. května 1935, který psal, že za pouhé dva týdny odsoudil zvláštní tribunál až šedesát „mladých banditů“ k mnoha letům vězení. V

některých případech byly soudci dokonce ještě tvrdší a mladí byli odsouzeni k trestu smrti. Tak, dva týdny po vyhlášení onoho strašného zákona proti mladistvým, odsoudil moskevský soud několik mladistvých za loupež ve vlaku k trestu smrti.

Oficiální zdůvodnění těchto brutálních opatření, a sice zdvojnásobení počtu případů trestné činnosti mladistvých v Moskvě v letech 1931 a 1934, rozhodně není dostatečné a určité je v rozporu s legendou o „vítězství socialismu“ a o „šťastném a vzkvétajícím životě lidí.“

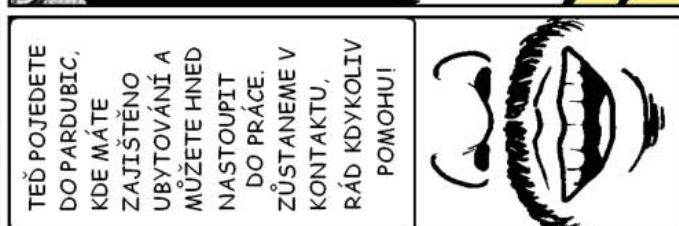
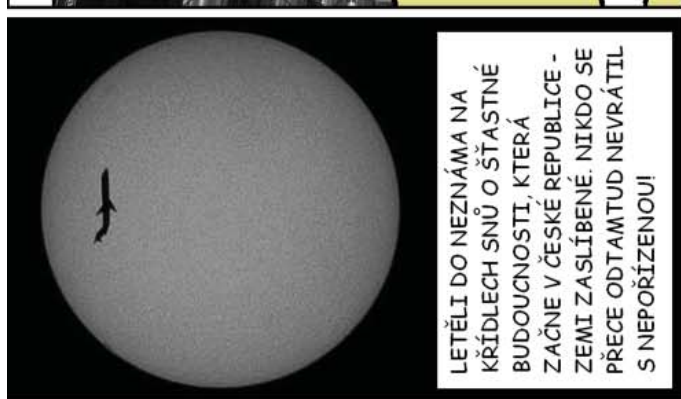
V roce 1940 byl zákon z roku 1935 rozšířen i na dvanáctileté (a starší) děti, kteří páchají činy ohrožující železniční dopravu, jako je uvolňování kolejnic, umisťování objektů na koleje a tak dále. Vyhláška z 31. května 1941 výslovně uvádí, že zákon z roku 1935 se vztahuje nejen na úmyslné trestné činy, ale také na trestné činy z nedbalosti.

Dne 15. června 1943 vláda nařídila zavedení zvláštních nápravných kolonií, spadajících pod NKVD, jež by byly určeny pro neodsouzené zadržované děti ve věku od 11 do 16 let, kteří se toulají, nebo se dopustili krádeží a podobných drobných přestupků. Je prokázáno, že se děti nalézají také v otrockých táborech pro dospělé. Dallin píše, že „Zakamenský tábor ve východní Sibiři má značný počet dětí z moskevského regionu. Mezi internovanými je tu mnoho chlapců a děvčat odsouzených za trestné činy. Ti zde pracují v dolech a okolních průmyslových zařízeních.“

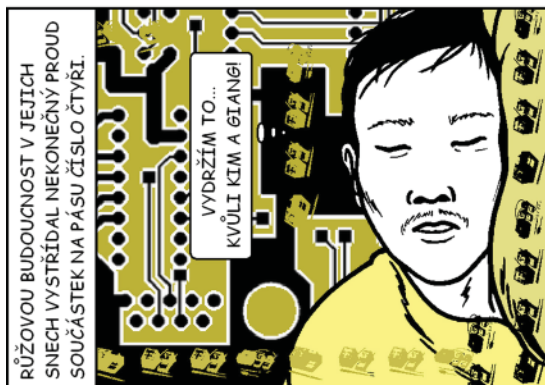
Vše, co bylo řečeno výše, může sloužit jako nová ilustrace Marxova výroku: „Zákon, zrovna tak jako zločin (tj. boj izolovaného jednotlivce proti dominantním poměrům) nemají čistě subjektivní příčinu. Naopak, zločin vyrůstá z podmínek, jež vytváří vládnoucí moc.“ Ve stalinském Rusku vyplývá charakter trestných činností stejně jako tresty vyměřené pachatelům z podmínek, během kterých je člověk podřízen majetku a práce kapitálu. To je základní rozpor, jež za státního kapitalismu vytváří státní byrokracie.

PŘEKLAD VÍTA LAMÁČ

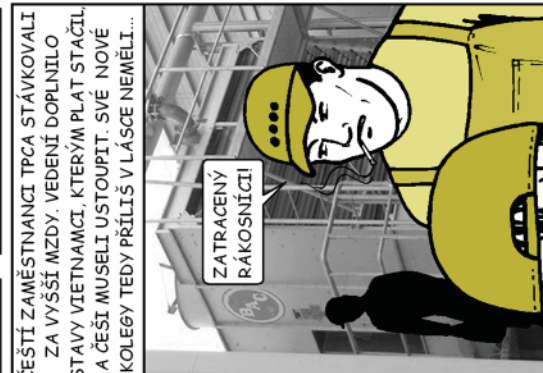

UBYTOVNA NEVYPADALA JAKO HOTEL
SNŮ, PODLE TISKU SE TAM DOKONCE
NEDÁVNO OBJEVILA TUBERKULÓZA...

ZNOVU JE ZACHVÁTIL STRACH. KDYBY TEĎ DOSTALI VÝPOVĚď, JSOU Z NICH RÁZEM ILÉGÁLNÍ PŘÍSTĚHOVALCI A ČEKÁ JE VYHOŠTĚNÍ, PROTOŽE VÍZUM JE VÁZÁNO NA PRACOVNÍ MÍSTO.

Za čím stojíme

Proti kapitalismu

Kapitalismus dnes nedokáže řešit nejzákladnější problémy lidské společnosti či přímo jejich řešení znemožňuje. Tím nejenže brání dalšímu pokroku na cestě ke svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti, nýbrž ohrožuje i samu existenci lidstva. Celá dnešní společnost žije z výsledků práce námezdně pracující většiny obyvatelstva.

Pouze kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujícími a demokratické plánování, řízení výroby a distribuce jejich výsledků mohou vést k svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti.

Dnešní systém je v principu nereformovatelný. Struktury současného parlamentu, armády, policie a soudní moci byly vytvořeny vládnoucí třídou a jsou konstruovány tak, aby bránily její výlučné postavení.

Stejně odmítavý postoj zaujímáme k minulému režimu z let 1948-89 (a také k ostatním režimům ve východní Evropě, Číně, apod.), který nepovažujeme za socialismus, nýbrž za státně byrokratickou formu kapitalismu. Místo toho se hlásíme k tradici levé opozice proti těmto režimům.

Za socialismus zdola

Podporujeme boje pracujících za kratší pracovní dobu, vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, za bezplatnou lékařskou péči a sociální zabezpečení, za rovný přístup ke vzdělání a informacím a všechny jejich ostatní emancipační snahy. Místo parlamentní politiky prosazujeme alternativu nezávislé aktivity pracujících prostřednictvím stávek, kampaní, manifestací, apod.

Jen sami pracující mohou dosáhnout svého vlastního osvobození. Místo institucí kapitalistického státu navrhujeme systém společenské samosprávy, tedy úplné rozšíření demokracie do všech sfér společenského i hospodářského života.

Solidarita

Úsilí o socialismus je součástí celosvětového boje. Prosazujeme solidaritu s pracujícími v jiných zemích. Jsme v zásadní a aktivní opozici vůči všemu, co proti sobě staví pracující různých zemí, různé barvy pleti, různé národnosti, různého pohlaví, sexuální orientace či profese. Podporujeme tedy kampaně a boje proti rasismu, za úplnou politickou i ekonomickou rovnost žen a mužů, proti diskriminaci homosexuálů a lesbiček, apod.

Fašismus považujeme za akutní hrozbu pracujících tříd a svobodám a demokratickým právům, které v minulosti vybojovala. Boj proti fašismu je pro nás navýsost aktuální a prioritní.

Revoluční organizace

Aby bylo možno efektivně prosazovat tyto myšlenky, je třeba, aby se nejbojovnější části pracující třídy, studentstva a mládeže zorganizovaly v revolučně socialistickou stranu, jejíž zárodkem chceme být. Vybudovat takovou stranu je možné pouze účastí ve skutečném dělnickém hnutí a aktivitou v masových organizacích pracující třídy – například v odborech.

Ostatním pracujícím chceme v praxi ukázat, že zájmy reformistických předáků odborů, sociální demokracie nebo komunistické strany nejsou totožné s jejich zájmy. Vyzýváme všechny, kdo souhlasí s našimi základními tezemi, aby se k nám připojili.

www.socsol.cz

ZDOLA

PROTI

GLOBÁLNÍMU

KAPITALISMU

☐ Chci více informací o SocSol a jejich aktivitách

☐ Chci se připojit ke skupině Socialistická Solidarita

Jméno:

Adresa:

Telefon:

E-mail:

Vyplněný ústřížek pošlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6.

PŘIDEJTE SE K SOCSOL!

Americký imperialismus a povodeň v Pákistánu

Zuřivé třídní boje v Pákistánu děsí washingtonské vládcy, kteří nyní čelí až příliš reálné hrozbě svržení loutkového režimu v Pákistánu - režimu, který je tak zoufale zapotřebí k udržení si imperiální nadvlády nad jižní Así.

Zemi zasáhli nejhorší záplavy v novodobé historii, které postihli více než 20 milionů lidí. Povodně zdevastovaly mnoho měst a vesnic, vedli k širokému rozšíření nemocí a zničili úrodu pšenice a bavlny. Voda vzala dokonce i semena pro další osev a, po staletí obdělávanou, úrodnou půdu. To bude mít pravděpodobně za následek zoufalý nedostatek potravin na mnoha místech země.

Mnohaletá účast v tzv. válce proti terorismu přinesla zemi mohutnou inflaci a zhoršující se bezpečnostní situaci. Nyní střední a nízko-příjmové skupiny obyvatel čelí chmurným vyhlídkám na nemoci a hlad. Postižení lidé také převážně ztratili všechnu svůj majetek.

Navzdory obětavé mezinárodní pomoci není možné poskytovat včasnou pomoc všem, jejichž domovy byly zničeny. S ustupující vodou začíná být zřejmý rozsah škod, který bude téměř jistě dalece přesahovat většinu současných odhadů. S tím,

jak se bude snižovat ochota dárců přispívat, se bude navíc stále zhoršovat zásobování potravinami a zdravotnickým materiálem.

Protesty

Zoufalý nedostatek potravin, nemoci a bída nyní radikalizují společnost. Není divu. V zemi stále roste propast mezi chudými a bohatými. O tom svědčí např. i to, že se za poslední rok zvýšil dovoz luxusních automobilů a dalšího luxusního zboží o ohromujících 20 procent. V nynější zoufalé situaci však lidé tuto nespravedlnost nehodlají tolerovat a houfně se vrhají na bohaté lidi a jejich majetek (např. na Konstituční třídu v Islamabadu lidé zapalují luxusní auta).

Co je však zejména důvodem k protestům, je pokračování nesmyslné války v Afghánistánu. Válka, se kterou nesouhlasí 90% obyvatelstva, je pro vládu zjevně důležitější, než miliony obětí povodní.

Povodeň je přírodním je-

vem. Avšak tam, kde je vládnoucí moc udržována pomocí zbraní a bojových vrtulníků, může i takováto živelná katastrofa podnítit masové bouře, jejichž příčiny se ve společnosti hromadili již dlouho předtím.

Padne pákistánský režim?

Pákistánská vláda je nemilosrdná. Zatímco lidé trpí hladem, vláda pod praporem boje proti extremismu pronásleduje své odpůrce. Kvů-

li ochraně majetku bohatých před chudými byla již povolána armáda. Avšak z historie víme, že kdykoli lidem hrozí, že přijdou o své poslední dva krajíce chleba, budou bojovat i kdyby byla reakce režimu sebebrutálnější.

Případné vítězství pákistánského lidu nad samozvanými vůdci by znamenal vyřazení jednoho z nejvýznamnějších hráčů americké válečné hry, což by mohlo konečně přinést do tohoto regionu mír.

SHAHAB JAFRY,
PŘELÚD VÍTA LAMAC

Předplat'te si Solidaritu

- ☐ Chci si předplatit následující čísla v ceně 100 Kč (včetně poštovného - dotujeme polovinu)
- ☐ Distribuční předplatné - chci si předplatit exemplářů časopisu.

Jméno:

Adresa:

Telefon:

Vyplněný ústřížek zašlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6, nebo objednávejte na info@socsol.cz. Info: 775205682

NE RAKETOVÉMU VOJENSKÉMU CENTRU

ÚSILÍ ZACHOVAT ČESKOU REPUBLIKU BEZ CIZÍCH VOJENSKÝCH ZÁKLADEN POKRAČUJE !

9.10.2010 - 15:00

1. DEMONSTRACE

**VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ, PRAHA 1
POD SOCHOU SV. VÁCLAVA**

ZVÍTĚZILI JSME NAD RADAREM -
ZNOVU ZVÍTĚZÍME NAD RAKETOVÝM CENTREM

NE základnám
www.nezakladnam.cz